

Angsthazen

No more demons

Inhoud

Inhoud.....	3
Proloog	6
Hoofdstuk 1	12
Hoofdstuk 2	21
Hoofdstuk 3	37
Hoofdstuk 4	50
Hoofdstuk 4.1	58
Hoofdstuk 4.2	65
Hoofdstuk 5	71
Hoofdstuk 6	82
Hoofdstuk 7	92
Hoofdstuk 8	104
Hoofdstuk 9	115
Hoofdstuk 10	123
Hoofdstuk 11	131
Over het verhaal	143

Kijk voor alle spannende verhalen op de website:
www.angsthazen.com

Tweede druk
Copyright: ©2024 Cheyenne van Walsum
Tekenaar: ©Tanja Kooistra
ISBN: 9789465012247

Voor mijn beste vriend Niels Molen-
dijk, die al twintig jaar een trouwe
vriend is.

Proloog

Stel je voor: iedereen heeft wel iets in zich waar hij/zij niets van weet. Een gave, een kracht, een zesde zintuig, een entiteit.

Geloof jij in geesten en demonen?

Geloof jij in spreuken en magie?

Geloof dan maar dat er een spreuk bestaat waarmee jij kan vechten tegen demonen.

Een spreuk die een entiteit in jou naar boven haalt waar je zelf niets van weet. Een entiteit die altijd over jou waakt, zonder dat jij je daar bewust van bent.

Een entiteit die jouw leven beheerst en bepaalt.

Een entiteit die je van je leven kan beroven.

Ieder mens heeft zo'n entiteit.

Het kan een elf zijn of een trol.

Een cavia of een olifant.

Een cheeta of een beer.

Een hond of een kat.

Een draak of een adelaar.

Een mythisch wezen of iets wat we dagelijks tegenkomen.

Thuis of in natuurdocumentaires.

Diep verstopt in jezelf.

Diep verstopt tussen de dimensies die we kunnen waarnemen en de dimensies die we niet kunnen zien met ons blote oog.

Dimensies die we slechts kunnen voelen, mits we ervoor openstaan.

No more demons

Entiteiten die tot leven komen in deze dimensies, meegetrokken worden naar de wereld waar we nu in leven. Een wereld waar alle soorten entiteiten door elkaar heen zitten en je niet zomaar je krachten, gaven en zintuigen kan gebruiken.

Een wereld waar je dan voor gek wordt verklaard, een wereld waar anderen niet kunnen zien wat jij ziet. Een wereld waar hekserij taboe is. Een trigger voor angst en razernij.

Angst voor het onbekende, angst voor een strijd die niet met handen op te lossen is.

Een wereld waar je niet zomaar in komt.

In deze wereld moet je kennis hebben van de entiteit die je met je meedraagt. Je hebt een leraar nodig, een team en tijd om te trainen.

Waarom is dat trainen zo belangrijk?

Om deze entiteit op te roepen, moet je een bepaalde spreuk uitspreken.

Vanaf de eerste keer dat die spreuk is uitgesproken, betrek je jouw entiteit bij deze astrale dimensie, de fysieke wereld waar wij in leven, het bestaan zoals wij die vanaf onze geboorte kennen.

Deze astrale dimensie bestaat uit zowel duistere als uit lichte polariteiten, lage en hoge trillingsniveaus.

Lage trillingsniveaus zijn een paradijs voor angsten, duisternis, misleiding en afgunst.

Jouw entiteit komt uit een andere dimensie. Een dimensie met slechts hoge trillingsniveaus, waar dromen en gedachtes in een oogwenk gemanifesteerd kunnen worden. Een wereld waar liefde de sleutel is tot het bestaan.

Een wereld waar jouw entiteit beschermd wordt tegen de angsten, duisternis, misleiding en afgunst.

Angsthazen

Maar na het uitspreken van de spreuk zal je entiteit zich moeten wapenen tegen duistere invloeden die zich hier in onze fysieke wereld bevinden.

Hier zitten entiteiten vast in een dimensie waar ze niet uit kunnen vluchten. Entiteiten zo duister dat zij nooit naar de dimensie bestaande uit het hoge trillingsniveau kunnen komen.

Het soort entiteiten dat gaat spoken bij jou thuis. Entiteiten die lampen laten flikkeren, spullen laten vallen, je nachtmerries bezorgen.

Tijdverdrijf tot ze entiteiten ontmoeten die hen kunnen zien en voelen.

Zoet wachtend tot de entiteiten uit de hogere dimensie naar hen toe komen.

Die slechts één spreuk van hen verwijderd zijn.

Slechts één spreuk om meegetrokken te worden in hun wereld.

De meest zwarte, duistere en kwade wereld van alle dimensies.

Je kan je vast voorstellen hoe die entiteiten eruit zullen zien.

In dit verhaal noem ik ze demonen.

Puur zwarte entiteiten.

Jij kan ze niet zien. Zij kunnen jou niks doen.

Maar toch is er die aantrekkingskracht.

Vooraf wanneer de spreuk is uitgesproken.

Elke actie geeft een reactie.

En het is zo mooi om jouw entiteit hier op aarde uit te nodigen.

No more demons

Om samen te komen, samen te smelten met het mythische of dierlijke wezen dat je bent.

Maar er zit een keerzijde aan.

Er rust een vloek op de spreuk.

Je hebt die spreuk nodig om je entiteit op te roepen.

Vanaf dan is de entiteit hier op aarde. De aarde die vol zit met alle soorten polariteiten.

Duistere en lichte polariteiten die we normaal niet zien, niet horen, niet voelen, tenzij we ervoor openstaan.

De lichte entiteiten zijn fijn, de duistere entiteiten daarentegen...

Zo duister, zo slecht, zo zwart.

Onaantastbaar, maar ze zijn er.

Misschien staat er wel eentje achter je, terwijl je dit boek aan het lezen bent.

Maar hij is niet geïnteresseerd in jou.

Niet in jou als persoon.

Hij is geïnteresseerd in de entiteit die je naar deze aarde hebt gebracht.

Dus zodra de spreuk is uitgesproken en de entiteit hier op aarde komt en jullie verbonden zijn, worden de demonen geïnteresseerd in jou.

Ze zullen je volgen. Op straat, op school, in je dromen.

Tientallen zwarte gedaantes zullen je opwachten, volgen en bang maken.

Demonen zijn veroordeeld om hier vast te zitten op aarde en zijn de dienaren uit de hel wier taak het is om jou je van je kostbare entiteit te beroven.

Wat is dan je andere entiteit?

Die entiteit is je totem.

Angsthazen

Wanneer de spreuk uitgesproken is krijgen deze duistere demonen de taak jou je totem af te nemen.

Dat kan alleen hier op aarde, omdat dit de enige plek is in het hele universum waar alle vibraties bij elkaar zitten.

En daarom wachten de demonen hier met smart op kinderen die de spreuk willen uitspreken.

Die hun totem uit de veilige dimensie naar de aarde willen halen.

Hopende dat ze hun totem en zichzelf niet goed trainen, zodat deze dienaren uit de hel je totem mee kunnen trekken naar de eeuwige vlammen van verdoemenis.

Een deel van je ziel is verbonden met je totem.

Dus als je totem meegenomen wordt, zal er je hele leven lang en alle levens daarna altijd een stukje van je ziel blijven branden.

En je zal je nooit meer herinneren hoe dat komt.

Je zal altijd het gevoel hebben in brand te staan, terwijl je je totaal niet zal herinneren wie je nou echt bent en bent geweest.

Tenzij je iemand vindt die dit weet.

Iemand die dit voelt en er ervaring mee heeft.

In dit verhaal nemen Jim, Ruby, Dave, Sabrina en Damian je mee naar de wereld van demonen.

Zij beleven het, terwijl jij veilig door het boek zal bladeren.

Althans, ik hoop dat je veilig bent.

En als je je niet veilig voelt, denk dan aan het licht en de engelen van het complete universum.

De engelen die waken over jouw totem, die zich veilig in jouw ziel begeeft, zullen je horen.

No more demons

Maar of ze je kunnen redden, kan ik helaas niet zeggen.

Unleash the beast.

Hoofdstuk 1

‘Hoe kom jij nou weer aan die krassen?’ Ruby streelt zachtjes over de schaafwondjes op Jims arm.

‘Dat ga ik jou niet vertellen, want dan weet jij het ook!’ Jim wil doorlopen, maar Ruby houdt hem tegen.

‘Nou, wachten nu! Al maanden kom je op school aan met krassen, wondjes en een slaperige rotkop. Vertel me nou eens wat er met je aan de hand is. Word je mishandeld of zo?’

Jim krijgt een knalrood hoofd en wendt zich tot Ruby. Hij zegt: ‘Luister, ik kan het je echt niet vertellen. Stop alsjeblieft met vragen en laat me gewoon met rust.’

Ruby is vastberaden en laat zich niet zo makkelijk meer afwimpelen. ‘Ik mag ook al nooit mee chillen als je bij je vrienden bent. Ik ben wel je vriendin, hoor,’ oppert ze fel.

Jim slaakt een zucht en ziet in dat Ruby een punt heeft. ‘Oké. Misschien mag je morgen mee chillen, maar dat bespreek ik dan eerst met mijn vrienden.’ Hij legt de nadruk op ‘misschien’. Dan vervolgt hij: ‘Misschien vertellen we je het wel.’

Ruby kijkt hem diep in de ogen om te zien of hij het meende, maar zijn blik verraadt niets. Ze zucht en eindigt de conversatie. ‘Ik zie je zo wel bij wiskunde.’

Ze loopt met een stevige pas richting het trappenhuis en wanneer ze uit het zicht is wrijft Jim met zijn hand over zijn voorhoofd. ‘Nu kan ik er niet meer omheen,’ mompelt hij in zichzelf.

Het tweede lesuur is begonnen en Ruby neemt schuin achter Jim plaats. Dit is een van de enige lessen die ze samen volgen waar ze niet naast elkaar zitten.

De leraar kletst wat over sinus en cosinus, een onderwerp dat Ruby totaal niet interessant vindt. Zeker nu niet. Ze kan haar blik niet van Jim afhouden.

Hij zit achterovergeleund op zijn stoel op een afgekloven pen te kauwen. Ruby walgt soms van hoelang hij met pennen doet.

Ze bestudeert zijn hele lichaam. Hij heeft rode plekken in zijn nek, schaafwonden op zijn armen, vieze modder aan zijn schoenen.

Toen ze Jim leuk begon te vinden, bijna een half jaar geleden, ging hij al met die vrienden om. Ze heeft nog steeds geen idee wie die vrienden zijn. Ze weet niet eens waar hij uithangt. Ze heeft ze nog nooit gezien, maar de naam 'Damian' is weleens gevallen. Verder praat Jim er niet over. Ruby vindt het ergens wel best en vraagt ook niet door. Ze begint zich nu alleen zorgen te maken, omdat ze Jim er niet zo gezond uit vindt zien en hij haar vragen niet beantwoordt.

Jim voelt inmiddels de ogen van Ruby in zijn rug branden en kijkt achterom. Ruby verblijft of verbloost niet en blijft hem strak aankijken.

De lichte grijns die op zijn gezicht verscheen, is zo weer verdwenen. Jim geeft haar een knipoog en draait zich weer om naar voren.

KRAK.

Dat was de pen. Hij heeft hem eindelijk kapotgebeten.

Normaal zou Ruby opgelucht zijn. Dan duurde het weer even voor hij een nieuwe pen tot het bot zou afkluiven, maar nu blijft de opluchting weg.

Angsthazen

Ze vraagt zich af wat er met haar vriend aan de hand is.

De laatste bel gaat. Zoals gewoonlijk wacht Jim bij de hoofdingang op Ruby. Na een sjekkie gerold te hebben steekt hij hem gelijk op. Tijdens de eerste inhalatie komt Ruby al aangelopen tussen een hele horde andere scholieren die nu enthousiast aan de grote pauze beginnen.

Hij trekt haar tussen de scholieren aan haar mouw de stoet uit en ze geven elkaar een kus. Ze wachten samen even tot alle scholieren het plekje gevonden hebben waar ze de pauze door gaan brengen en lopen vervolgens nonchalant richting de fietsenrekken. ‘Zo, wel lekker, dit. Al om één uur uit.’ Ruby pakt alvast haar fiets sleutel uit haar zak.

Jim loopt zwijgend mee en concentreert zich volledig op zijn sjekkie, dat inmiddels bijna op is.

Wanneer ze allebei hun fietsen hebben gepakt, fietsen ze naast elkaar het drukke schoolplein af.

‘Mag ik alvast mee naar je vrienden?’ probeert Ruby hoopvol.

‘Oké, ik zal je zo alvast voorstellen en het vragen aan Damian. Hij oordeelt,’ antwoordt Jim stug.

Ruby knikt zwijgend en zo fietsen ze samen naar de vaste hangplek van Jim.

Het wordt voor Ruby de eerste keer dat ze daar komt, terwijl Jim daar al sinds ze hem kent altijd zit.

Na een rit van ongeveer tien minuutjes komen ze aan bij een parkje. De zon schijnt fel op hun gezichten en het park is al helemaal uitgebloeid, waardoor het op een klein bos lijkt.

‘Ik had mijn zonnebril mee moeten nemen,’ grapt Ruby flauw om de spanning te verminderen.

No more demons

Jim reageert niet. Wanneer Ruby naar hem kijkt ziet ze een ernstig gezicht.

Ze rijden zwijgend tussen de bomen over een kiezelpad dat uitmondt in een groot grasveld.

Er staan daar twee jongens en een meisje, bijna allemaal te roken.

Ruby kan nu iets beter begrijpen waarom Jim dat ook doet.

Zodra het groepje Jim aan ziet komen met een meisje naast hem, beginnen er een paar te gillen. ‘Hé, Jim. Wie is die chimeid?’

Ruby bloost en Jim steekt goedkeurend zijn duim op.

Eenmaal bij zijn vrienden aangekomen gooit hij zijn fiets op de grond neer. Hij geeft de jongens een boks en het meisje een knuffel. Ruby zet haar fiets voorzichtig op de standaard en gaat er onzeker bij staan.

Ze herkent dit park wel. Ze is er ooit geweest, maar ze kan zich niet goed herinneren wanneer. Zou dit dan zijn vaste hangplek zijn?

Jim gaat naast haar staan en zegt tegen de groep: ‘Dit is Ruby, mijn vriendin.’

Ruby kijkt gelijk op wanneer ze haar naam hoort vallen.

‘Ik ben Damian,’ stelt een mooie, slanke jongen zichzelf voor. Hij heeft zwarte stekels, draagt een shirt van een metalband, een spijkerbroek en skateboardschoenen. Hij bewaart een fysieke afstand en zijn ogen lijken dwars door je heen te kijken.

‘Dave,’ zegt een jongen met een blonde hanenkam, strak van de gel, een punkvest, een spijkerbroek met kettingen en ook skateboardschoenen. Hij steekt zijn hand uit naar Ruby, die ze aanneemt schudt.